

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka, a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D., a Mgr. Filipa Skřivana v právní věci

žalobce: **VODÁRENSKÁ AKCIOVÁ SPOLEČNOST, a.s.**
sídlem Soběšická 820/156, Brno
zastoupen Mgr. Markem Vojáčkem, advokátem
sídlem Na Florenci 2116/15, Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**
sídlem Těšnov 17, Praha

za účasti: **městys Luka nad Jihlavou**
sídlem 1. máje 76, Luka nad Jihlavou
zastoupena Mgr. Petrem Šmídem, advokátem
sídlem Dvořákova 1927/5, Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12.1.2021, č.j. 1045/2021-MZE-15111, sp. zn. 56VH9411/2019-15111,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 12.1.2021, č.j. 1045/2021-MZE-15111, sp. zn. 56VH9411/2019-15111, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 23 570 Kč k rukám Mgr. Marka Vojáčka, advokáta, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

III. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce brojí proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12.1.2021, č.j. 1045/2021-MZE-15111, sp. zn. 56VH9411/2019-15111, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina, odboru životního prostředí a zemědělství (dále jen „krajský úřad“), ze dne 31.1.2019, č.j. KUJI 7859/2019, kterým krajský úřad podle § 6 odst. 7 zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů (dále jen „zákon č. 274/2001 Sb.“), zrušil povolení žalobce k provozování vodohospodářského majetku specifikovaného v rozhodnutí krajského úřadu ze dne 3.5.2004, č.j. KUJI 6705/2004 OLVHZ, KUJIP007J27B, ve znění navazujících rozhodnutí, pod identifikačním číslem majetkové evidence (dále jen „IČME“) 6105-688703-48460915-3/1 „Samostatná kanalizace Luka nad Jihlavou na ČOV“ a IČME 6105-688703-48460915-3/2 „Samostatná kanalizace Luka nad Jihlavou do VK“ a dále zrušil rozhodnutí krajského úřadu, OŽP ze dne 14.7.2016, č.j. KUJI 5474082016, sp. zn. OŽP 942/2016 BI-8, k majetku IČME 6105-688703-48460915-1/3 „Vodovod Luka nad Jihlavou – Otín“.
2. Výrokem II. prvostupňového rozhodnutí krajský úřad odložil vykonatelnost rozhodnutí ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o povolení k provozování výše uvedeného majetku (vyjma majetku evidovaného pod IČME 6105-688703-48460915-3/2) pro nového provozovatele.
3. Důvodem, pro který krajský úřad zrušil povolení k provozování vodohospodářského majetku evidovaného pod IČME 6105-688703-48460915-3/1 je skutečnost, že vlastníkem majetku, pro který je povolení rušeno, je městys Luka nad Jihlavou (dále též „osoba zúčastněná na řízení“). Podle krajského úřadu se jedná o majetek, na který byly uzavřeny jednak dohody o převodu investorství a o převodu hmotného majetku, které však nebyly schváleny zastupitelstvem a jsou proto neplatné. Na majetek, který byl předmětem dohod o převodu investorství je třeba podle krajského úřadu nahlížet jako na majetek vložený osobou zúčastněnou na řízení do Svazu vodovodů a kanalizací Jihlavsko (dále jen „Svaz“) od 1.1.2001, tedy jako na majetek, ke kterému osobě zúčastněné na řízení svědčilo vlastnické právo. Pokud jde o majetek evidovaný pod IČME 6105-688703-48460915-3/2, jedná se o dešťovou kanalizaci, na kterou se zákon č. 274/2001 Sb. nevztahuje. Pokud jde o vodohospodářský majetek IČME 6105-688703-48460915-1/3 „Vodovod Luka nad Jihlavou – Otín“, jedná se o majetek, na který byla mezi osobou zúčastněnou na řízení a Svazem uzavřena dohoda o převodu investorství; jedná se tudíž o majetek ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení vložený do Svazu.
4. Žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil svým rozhodnutím ze dne 14.5.2019, č.j. 16120/2019-MZE-15111, které bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 30.9.2020, č.j. 31 A 101/2019-113, a to z důvodu nepřezkoumatelnosti tohoto rozhodnutí. V návaznosti na citovaný rozsudek žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím tak, že zamítl odvolání žalobce a Svazu a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
5. Zdejší soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil rozsudkem ze dne 15.12.2022, č.j. 62 A 24/2021-156, který byl však zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17.5.2023, č.j. 10 As 350/2022-56, a věc byla vrácena zdejšímu soudu k dalšímu řízení.

I. Shrnutí žalobní argumentace

6. Žalobce namítá nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Pro zrušení povolení žalobce provozovat vodovod nebyly splněny podmínky dle § 6 odst. 7 zákona č. 274/2001 Sb.; žalobce prokázal, že má jak se Svazem, tak s osobou zúčastněnou na řízení uzavřenou platnou Smlouvu o provozu vodovodů a kanalizací, o nájmu vodovodů a kanalizací, o správě a rozvoji majetku vodovodů a kanalizací pro veřejnou potřebu ze dne 17.12.1996, ve znění pozdějších dodatků (dále jen „provozní smlouva“), která byla prodloužena minimálně do roku 2025. Žalovaný se podle žalobce přezkoumatelným způsobem nevypořádal s otázkou vlastnického práva k danému vodohospodářskému majetku, když dovodil, že vlastníkem je osoba zúčastněná na řízení. Pokud žalovaný odkazoval na usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13.12.2017, č.j. 72 Co 153/2017-650, jehož správnost žalobce rozporoval, tak žalovaný tyto námitky opět pominul. Žalobce má za to, že to byl Okresní soud v Jihlavě, jehož rozsudek byl citovaným usnesením zrušen, který věcně správně a komplexně vypořádal povahu dohod o převodu investorství (rozsudek Okresního soudu v Jihlavě ze dne 7.2.2017, č.j. 108 C 32/2016-621).
7. Žalobce namítá, že napadené rozhodnutí se týká výhradě majetku, jehož vlastníkem je Svaz, neboť se jedná o majetek vložený a majetek vybudovaný vlastní činností Svazu, což dovozuje podrobnou argumentaci. Žalovaný se námitkami týkajícími se vlastnictví tohoto majetku Svazem opět nezabýval, pouze stroze přebíral závěry obsažené v usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13.12.2017, č.j. 72 Co 153/2017-650, které však nelze v posuzované věci aplikovat, neboť jsou rozporné mimo jiné se závěry rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 19.11.2020, č.j. 62 A 152/2018-102.
8. Žalobce rovněž namítá, že závěry správních orgánů o neexistenci vlastnického práva Svazu k majetku vloženému na základě dohod o převodu hmotného majetku ze dne 30.12.1997, ze dne 28.12.1998 a ze dne 27.12.2000 (dále jen „dohody o převodu hmotného majetku“) z důvodu neschválení těchto dohod zastupitelstvem obce, jsou nesprávné a nezákonné.
9. Žalobce rovněž s odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25.9.2018, č.j. 26 Cdo 4497/2017-337, argumentuje ve prospěch závěru, že i kdyby byl předmětný majetek ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení, tak by práva a povinnosti pronajímatele z provozní smlouvy ex lege přešly na osobu zúčastněnou na řízení a provozní smlouva by tak byla stále platná.
10. Žalobce rovněž podrobnou argumentací dovozuje, že odstoupení osoby zúčastněné na řízení od provozní smlouvy nemohlo být učiněno platně.
11. Po zrušení původního rozsudku zdejšího soudu v této věci (rozsudek ze dne 15.12.2022, č.j. 62 A 24/2021-156) rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17.5.2023, č.j. 10 As 350/2022-56, žalobce setrval na svém stanovisku a podrobnou argumentací polemizuje se správností závěrů uvedených ve zrušovacím rozsudku Nejvyššího správního soudu.
12. Svoji argumentaci žalobce doplnil v podané replice a s ohledem na výše uvedené navrhl, aby zdejší soud napadené rozhodnutí i jemu předcházející rozhodnutí krajského úřadu zrušil. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

II. Shrnutí vyjádření žalovaného

13. Žalovaný se žalobou nesouhlasí, napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné a zdůrazňuje, že na majetek pořízený na základě dohod o převodu investorství je třeba nahlížet jako na majetek, k němuž svědčilo vlastnické právo osobě zúčastněné na řízení.

14. Žalovaný i po zrušení původního rozsudku zdejšího soudu v této věci setrval na svém procesním postoji.

III. Shrnutí vyjádření osoby zúčastněné na řízení

15. Osoba zúčastněná na řízení k podané žalobě odkazuje na napadené rozhodnutí, které má za věcně správné, a argumentuje ve prospěch svého vlastnického práva k předmětnému majetku.
16. Po zrušení původního rozsudku zdejšího soudu v této věci (rozsudek ze dne 15.12.2022, č.j. 62 A 24/2021-156) rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17.5.2023, č.j. 10 As 350/2022-56, osoba zúčastněná na řízení setrvala na své argumentaci a zdůraznila, že ani na základě smlouvy o převodu investorství ze dne 24.6.2014 (investiční akce č. 265, ul. Za Humny), nenabyl Svaz k tomuto majetku vlastnické právo. Dále zdůraznila, že Svaz majetek dle smluv o převodu investorství budoval z finančních prostředků náležejících osobě zúčastněné na řízení za pronájem vodohospodářského majetku, s nímž Svaz hospodařil. Zároveň upozorňuje na to, že žalobce v jiných řízeních ve smyslu zákona č. 274/2001 Sb. sám požádal o ukončení povolení k provozování vodohospodářského majetku v městysi Luka nad Jihlavou.
17. Osoba zúčastněná na řízení má zato, že by žaloba měla být jako nedůvodná zamítnuta.

IV. Posouzení věci

18. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
19. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumával v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s. dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, neboť napadené rozhodnutí je zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti a žalovaný se rovněž dopustil závažné procesní vady, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
20. V posuzované věci není sporu o tom, že osoba zúčastněná na řízení ukončila své členství ve Svazu ke dni 1.1.2015. Sporné je splnění zákonných podmínek pro zrušení povolení žalobce k provozování části vodohospodářského majetku podle § 6 odst. 7 zákona č. 274/2001 Sb. z důvodu nesplnění podmínek podle § 6 odst. 2 písm. b) zákona č. 274/2001 Sb., a to ke dni 31.1.2019, resp. 12.1.2021, a s tím související otázka, zda osoba zúčastněná na řízení je, resp. zda se po vystoupení ze Svazu stala vlastníkem majetku specifikovaného v prvostupňovém rozhodnutí, a zda v době rozhodování správních orgánů měla uzavřenu smlouvu, která by ji opravňovala vodovod nebo kanalizaci provozovat.
21. Podle § 6 odst. 2 písm. b) zákona č. 274/2001 Sb. vydá krajský úřad povolení k provozování vodovodu nebo kanalizace jen osobě, která je vlastníkem vodovodu nebo kanalizace nebo s vlastníkem vodovodu nebo kanalizace uzavřela smlouvu, která ji opravňuje vodovod nebo kanalizaci provozovat; v případě, že vodovod nebo kanalizace provozně souvisí s vodovody nebo kanalizacemi jiných vlastníků, musí být doloženo, že s nimi má vlastník uzavřenou písemnou dohodu podle § 8 odst. 3 tohoto zákona.
22. Podle § 6 odst. 7 zákona č. 274/2001 Sb. zruší krajský úřad rozhodnutím povolení k provozování vodovodu nebo kanalizace v případě, že provozovatel již nesplňuje podmínky pro vydání povolení k provozování vodovodu nebo kanalizace uvedené v odstavci 2 písm. a), b) nebo c). O zrušení povolení k provozování vodovodu nebo kanalizace krajský úřad neprodleně informuje ministerstvo.

23. Podle § 57 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), platí, že jestliže vydání rozhodnutí závisí na řešení otázky, již nepřísluší správnímu orgánu rozhodnout a o které nebylo dosud pravomocně rozhodnuto, správní orgán si o ní může učinit úsudek; správní orgán si však nemůže učinit úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt a kdo za něj odpovídá, ani o otázkách osobního stavu.
24. Je třeba zdůraznit, že se sporná otázka týká majetku ve smyslu čl. 12.6 Stanov svazku měst a obcí „Svazu vodovodů a kanalizací Jihlavsko“ (dále jen „Stanovy“), podle něhož vystoupí-li obec dle čl. 12.4 písm. a) ze svazku, je svazek povinen obci vrátit vložený majetek a majetek, který byl do svazku převeden dle privatizačního projektu, včetně technického zhodnocení na tomto majetku provedeném a majetek pořízený pro potřeby obce s jejím finančním přispěním, avšak bez podílu na společném zařízení vodovodů a kanalizací, jehož seznam je uveden v příloze č. 2 Stanov. Tento majetek je nedělitelný a zůstává majetkem svazku. Seznam společného majetku nelze rozšířit o další majetek bez souhlasu zastupitelstva obce, o jejíž majetek by se seznam rozšiřoval.
25. Podle čl. 8.1 Stanov **hospodaří** svazek s vodohospodářským majetkem, ke kterému nabyt vlastnické právo do 31.12.2000, a s majetkem, který získal svou vlastní činností po 31.12.2000. Dále hospodaří s majetkem, který ze svého majetku **vložily** do svazku jeho členské obce podle stanov svazku po 31.12.2000 v souladu s ustanovením § 38 zákona č. 250/2000 Sb. a § 85 zákona č. 128/2000 Sb. v platném znění.

Podle čl. 8.4 Stanov **vede svazek odděleně evidenci** majetku sloužícího k zásobování vodou, odvádění a čištění odpadních vod (dále jen infrastrukturní majetek). **Evidence je vedena** podle níže uvedených skupin majetku a jednotlivých členských obcí:

a) majetek nabytý do vlastnictví do 31.12.2000:

- majetek získaný na základě Dohody o bezúplatném převodu majetku mezi svazkem a Fondem národního majetku Praha
- majetek získaný na základě převodů podle zák. č. 92/1991 Sb. a č. 171/1991 Sb. ve znění pozdějších předpisů
- převodem od obcí podle § 20a odst. 3 zákona č. 367/1990 Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů
- majetek získaný na základě darovacích, kupních či jiných smluv o převodu vlastnického práva
- majetek nabytý vlastní činností

b) majetek nabytý svou vlastní činností po 31.12.2000 (§ 38 zákona č. 250/2000 Sb.)

c) majetek, který do hospodaření svazku vložily ze svého vlastního majetku členské obce po 31.12.2000 a který zůstává ve vlastnictví těchto obcí podle ustanovení § 38 zákona č. 250/2000 Sb.

d) infrastrukturní majetek svazku se dále dělí na:

- společný infrastrukturní majetek, uvedený v příloze č. 2 těchto stanov dle stavu ke dni 31.10.2001, který bude průběžně aktualizovaný způsobem uvedeným v čl. 18 stanov. Příloha č. 2 je nedílnou součástí těchto stanov.
- místní infrastrukturní majetek, tj. takový, který slouží pouze jedné obci.

26. Podle § 38 zákona č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, účinného od 1.1.2001 (dále jen zákon č. 250/2000 Sb.), hospodaří Svazek obcí s majetkem, který ze svého vlastního majetku vložily do svazku obce jeho členské obce podle stanov svazku obcí, a dále s

majetkem, který získal svou vlastní činností (odst. 1). **Majetek vložený obcí do hospodaření svazku obcí zůstává ve vlastnictví obce.** Orgány svazku obcí s ním mohou nakládat jen v souladu s majetkovými právy, které na ně členská obec přenesla podle stanov svazku obcí. **Majetková práva k vlastnímu majetku obcí, která jsou vyhrazena obecnímu zastupitelstvu, nelze převést na orgány svazku obcí (odst. 2).**

27. Podle § 85 písm. a) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (dále jen „zákon o obcích“), je zastupitelstvu obce vyhrazeno rozhodování o majetkoprávních úkonech spočívajících v nabytí a převodu nemovitých věcí včetně vydání nemovitostí podle zvláštních zákonů, převod bytů a nebytových prostorů z majetku obce.
28. K povaze předmětného majetku coby věci nemovité, zdejší soud odkazuje na následující závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17.5.2022, č.j. 3 Afs 302/2020-54: „Podle § 498 odst. 1 občanského zákoníku jsou nemovitými věcmi pozemky a podzemní stavby se samostatným účelovým určením, jakož i věcná práva k nim, a práva, která za nemovité věci prohlásí zákon. Stanoví-li zákon, že určitá věc není součástí pozemku, a nelze-li takovou věc přenést z místa na místo bez porušení její podstaty, je i tato věc nemovitá. Podle § 509 občanského zákoníku (ve znění do 27. 2. 2017) inženýrské sítě, zejména vodovody, kanalizace nebo energetické či jiné vedení, nejsou součástí pozemku. Má se za to, že součástí inženýrských sítí jsou i stavby a technická zařízení, která s nimi provozně souvisí. Z výše uvedeného je zřejmé, že vodovodní infrastruktura je nemovitou věcí za podmínky, že ji nelze přenést z místa na místo bez porušení její podstaty... Je pravdou, že „starý“ občanský zákoník (zákon č. 40/1964 Sb.) výslovně status inženýrských sítí neupravoval. Podle § 119 odst. 2 starého občanského zákoníku byly nemovitostmi pozemky a stavby spojené se zemí pevným základem. Tento pojem pak dále upřesnila judikatura Ústavního soudu. Dle nálezu ze dne 6. 5. 2003, sp. zn. I ÚS 483/01 (dostupného na <https://nalus.usoud.cz/>), „[s]pojení se zemí pevným základem je možno stručně charakterizovat tak, že věc nesmí být oddělitelná od země, aniž by došlo k porušení věci. Pevné spojení věci se zemí musí být zároveň takové, aby bylo schopno odolat zejména účinkům přírodních vlivů dané lokality na věc a účinkům vlastního působení věci. Z hlediska stavebního je pevný základ zákládovou prostorovou konstrukcí geometricky a fyzikálně jednoznačně vymezenou a definovanou, a to pro konkrétní stavební objekt, v konkrétní lokalitě a v konkrétních vnitřních a vnějších podmínkách“ (zvýraznění bylo přidáno). Výše uvedený stěžejní judikaturní závěr je citován v rozsudku NSS ve věci Město Zubří a též v rozhodnutí žalovaného (viz odstavec 35 odkazovaného rozsudku). Porovnáním judikaturních závěrů dle úpravy „starého“ občanského zákoníku a právní úpravy („nového“ a nyní platného) občanského zákoníku, citované výše, je zřejmé, že vychází z velmi podobné premisy: totiž že věc (zde vodovodní infrastruktura) má povahu věci nemovité, pokud jejím oddělením dojde k jejímu porušení (dle nyní platné úpravy – k porušení její podstaty). Ani posledně uvedený rozdíl – tj. zda jde o porušení „podstaty“ či o „prosté“ porušení věci – není rozhodující, protože i v prostředí předcházející právní úpravy by bylo možné dovodit, že nepodstatné či marginální „porušení věci“ nebráje roli pro posouzení charakteru věci. Ten je totiž vždy nutno dovazovat z podstatných (nikoli nahodilých) vlastností dané věci. Z výše uvedeného plyne, že úprava nyní platného občanského zákoníku nepředstavuje žádnou radikální změnu v chápání povahy inženýrských sítí, pouze výslovně přejímá a zpřesňuje již existující a judikaturně závažné závěry. Z toho dále plyne, že rozsudek NSS ve věci Město Zubří je použitelný i na nyní projednávanou věc a žalovaný a krajský soud nepochybně, pokud tento rozsudek aplikovali k podpoře svých závěrů. Co se týče kasační námitky ... že vodovodní infrastruktura nesplňuje zákonnou podmínku pro věc nemovitou, protože ji lze bez porušení její podstaty oddělit. K tomu je vhodné zopakovat, jak na tuto argumentaci reagoval krajský soud, který uvedl, že „[o]kamžikem, kdy jednotlivé díly kanalizačního vedení jsou spojeny, uloženy do země, napojeny na ostatní funkční části kanalizační sítě a zasypány (jak tvrdí sama žalobkyně), popř. jinak pevně spojeny se zemí, se již nejedná o jednotlivé věci, ale o součásti nově vzniklé věci jediné. Odstraněním jediného dílu (bez jeho nahrazení jiným) by došlo k porušení podstaty a znehodnocení kanalizačního vedení (§ 498 a § 505 občanského zákoníku). Podstatou kanalizačního vedení je beze sporu přeprava zejména splašků jako transportovaného média, která nemůže být zajištěna v případě, kdy část kanalizačního vedení chybí nebo kdy chybí technologické zařízení umožňující a zajišťující funkci kanalizace. Porušením podstaty kanalizačního vedení by proto došlo i k jeho znehodnocení. Stejně tak není možné kanalizaci a její vedení přenést z místa na místo, aniž by byla porušena její podstata. Přemístěním jednotlivých částí kanalizačního vedení z míst jednotlivých lokalit uvedených

v čl. III směnné smlouvy ze dne 15. 12. 2015 by tyto části přestaly být právě tím vodohospodářským majetkem, který žalobkyně touto směnnou smlouvou převáděla“ (jak uvedeno výše, krajský soud mylně pojednával o kanalizačním vedení, jeho úvahy však lze vztáhnout i na vodovodní infrastrukturu, jak vysvětleno výše). Lze tedy shrnout, že krajský soud argument stěžovatelky přesvědčivě vyvrátil tím, že vysvětlil podstatu užití infrastruktury; tou je i podle kasačního soudu vskutku doprava relevantního média (zde pitné vody, v rozsudku ve věci Město Zubří zemního plynu apod.). Fungování této podstaty nemůže být zajištěno, pokud dojde k oddělení části věci.“

29. Pokud jde o konkrétní vodohospodářský majetek, k němuž podle názoru správních orgánů již žalobce nesplňuje zákonné podmínky k jeho provozování, tak jde o majetek IČME 6105-688703-48460915-3/1, který byl předmětem dohod o převodu movitého majetku ze dne 30.12.1997 (ul. 1. máje a Na městečku), ze dne 4.1.1999 (ul. U cihelny) a ze dne 27.12.2000 (lokalita Otínská) uzavřených osobou zúčastněnou na řízení a Svazem a dále který byl předmětem smluv o převodu investorství. Pokud jde o majetek IČME 6105-688703-48460915-1/3 (17 RD I. etapa), ten byl předmětem dohod o převodu investorství uzavřených osobou zúčastněnou na řízení a Svazem dne 8.2.2013. Výlučně ve vztahu k tomuto vodohospodářskému majetku se proto zdejší soud bude zabývat spornou otázkou.
30. Pokud jde o majetek ev. pod IČME 6105-688703-48460915-3/2, jedná se o dešťovou kanalizaci, o níž není mezi účastníky řízení v této věci žádného sporu.
31. Žalobce, který byl provozovatelem předmětného majetku, zastává právní názor, že vlastníkem výše specifikovaného vodohospodářského majetku je Svaz, neboť se jedná o majetek vložený do Svazu výše uvedenými dohodami o převodu majetku a o majetek vybudovaný vlastní činností Svazu. Podle žalobce Svaz tento majetek nabyl originárně vlastní činností do svého vlastnictví (stejně jako nabyl projektovou dokumentací a „postavení stavebníka“) jako objednatel na základě smluv o dílo uzavřených se zhotovitelem (stavby) a tento majetek byl financovaný „z vlastních zdrojů Svazu“, přičemž zdůrazňuje i postavení žadatele o vydání kolaudačního souhlasu. Zdejší soud se proto nejprve věnoval otázce posouzení vlastnictví předmětného majetku (je třeba zdůraznit, že Svaz, žalobcem označovaný jako vlastník předmětného majetku, svá práva osoby zúčastněné na řízení i přes výslovnou výzvu zdejšího soudu v tomto řízení neuplatnil).
32. V řízení před krajským úřadem byly předloženy smlouvy o převodu investorství: Smlouva o převodu investorství ze dne 24.6.2014 (investiční akce č. 265, ul. Za Humny), Dohoda o převodu investorství ze dne 8.2.2013 (investiční akce č. 273, 17 RD), Dohoda o převodu investorství ze dne 10.1.2012 (investiční akce č. 266, kanalizační sběrače na Balkáně a U koupaliště), Dohoda o převodu investorství ze dne 10.1.2012 (investiční akce č. 264, ČOV a kanalizace – stoka CB-1), Dohoda o převodu investorství ze dne 8.6.2011 (investiční akce č. 254, ul. Nová), Dohoda o převodu investorství ze dne 14.7.2010 (investiční akce č. 240, ul. Nádražní a Železniční).
33. Ze správního spisu plyne, že součástí těchto smluv (podepsaných starostou městyse), bylo vždy vymezení jejich předmětu jako *převod investorství* z městyse Luka nad Jihlavou na Svaz v rámci *zajištění realizace a financování* konkrétní stavby s tím, že Svaz *zajistí kompletní realizaci* předmětné stavby a po jejím dokončení ji *zařadí do majetku Městyse Luka nad Jihlavou vloženého* ve Svaz. Znění předmětných dohod ostatně není mezi účastníky řízení a osobou zúčastněnou na řízení sporné.
34. Pokud jde o smlouvu o převodu investorství ze dne 24.6.2014 (investiční akce č. 265, ul. Za Humny), uzavřenou za účinnosti zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „občanský zákoník“), podle § 1746 odst. 2 občanského zákoníku, tak z ní plyne, že investorstvím se rozumí *převzetí financování stavby, zajištění realizace stavby a převzetí právních závazků souvisejících s uzavřením smluv týkajících se předmětné stavby*. Zajištěním realizace stavby „Luka nad Jihlavou, ul. Za Humny – rozšíření vodovodu a rozšíření kanalizace“ strany rozumí: uhrazení nákladů za provedení díla a uhrazení

nákladů vyplývajících ze smluvních závazků souvisejících se stavbou, včetně správních poplatků apod. *Financování je zajištěno z podílu nájemného městyse ve Svazu. Z této dohody rovněž plyne, že Svaz zajistí kompletní realizaci předmětné stavby a po jejím dokončení ji zařadí do majetku Svazu, který se dle členění majetku nachází na území městyse Luka nad Jihlavou. V následujícím roce dojde tímto novým majetkem k navýšení podílu nájemného městyse ve Svazu Jihlavsko.*

35. Dále byly předloženy dohody o převodu movitého majetku ze dne 30.12.1997, ze dne 4.1.1999 a ze dne 27.12.2000, podepsané starostkou městyse.
36. Nejvyšším správním soudem již bylo opakovaně judikováno, že k převodu majetku, který je ve vlastnictví Svazu, dojde výlučně smlouvou ve smyslu Stanov, a proto sporné otázky vlastnictví majetku ve smyslu čl. 12.6 Stanov budou řešeny zejména v souvislosti s rozhodnutím v případném sporu z veřejnoprávní smlouvy o podobě takové dohody (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30.3.2023, č.j. 6 As 269/2021-47 a ze dne 25.4.2023, č.j. 8 As 224/2021-182). Jediným prostředkem vypořádání majetkové účasti obcí ve Svazu, a tedy zejména prostředkem k převodu vlastnictví (vedle toho je třeba toutéž či další dohodou provést i finanční vypořádání s majetkem související, jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30.3.2023, č.j. 6 As 269/2021-47), je v souladu s vůlí projevenou ve Stanovách dohoda stran, uzavřená případně za součinnosti krajského úřadu, který si v rámci tohoto řízení může zodpovědět i otázku vlastnictví jednotlivých kategorií vodohospodářského majetku, bude-li mezi stranami budoucí dohody sporná (viz rovněž usnesení Ústavního soudu ze dne 29.8.2023, sp. zn. ÚS 129/23, kterým byla odmítnuta ústavní stížnost proti rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30.3.2023, č.j. 6 As 269/2021-47).
37. To však neznamená, že v řízeních podle zákona č. 274/2001 Sb. (tu o splnění podmínek ve smyslu § 6 odst. 7 citovaného zákona) nebude třeba posoudit (coby předběžnou) právě otázku, zda se zrušení povolení k provozování týká vodohospodářského majetku, který je ke dni rozhodování krajského úřadu ve vlastnictví Svazu, či ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení (srov. rozsudky zdejšího soudu ve věcech sp. zn. 62 A 53/2021, 62 A 104/2021 a 62 A 108/2021), eventuálně zda na osobu zúčastněnou na řízení přešla práva z provozní smlouvy a zda je provozní smlouva stále platná. Tato situace nastala i v nyní posuzované věci.
38. Pokud jde o námitku, že se žalovaný nevypořádal s řadou argumentů žalobce uvedených v odvolání, tak argumentace žalovaného se v řadě ohledů s dílčí argumentací žalobce uplatněnou v odvolání nikterak nevyrovnává nebo je velmi strohá, nicméně je zřejmé, že žalovaný na rozdíl od svého předchozího rozhodnutí v návaznosti na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30.9.2020, č.j. 31 A 101/2019-113, základní nosné důvody svého rozhodnutí zdůvodnil. Dílčí argumenty žalobce se totiž odvíjí od jeho nesouhlasu se závěry, že předmětný vodohospodářský majetek, kterého se zrušení povolení k provozování týká, je ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení, a že došlo k platnému odstoupení od provozní smlouvy osobou zúčastněnou na řízení. Odůvodnění napadeného rozhodnutí tak umožňuje zdejšímu soudu jej v řadě aspektů věcně přezkoumat, aniž by paušálně vracel věc žalovanému; přitom je zdejší soud ve smyslu § 110 odst. 4 s.ř.s. vázán právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17.5.2023, č.j. 10 As 350/2022-56. Pokud jde o žalobcem vznesenou podrobnou polemiku se závěry citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, včetně námítky, že senát, který o věci rozhodoval pochybil, pokud věc nepředložil ve smyslu § 18 odst. 1 s.ř.s. rozšířenému senátu, tak zdejšímu soudu právě s odkazem na § 110 odst. 4 s.ř.s. nepřísluší tuto polemiku jakkoli vypořádávat.
39. Žalovaný ve svém rozhodnutí, pokud jde o majetek, který byl předmětem dohod o převodu movitého majetku ze dne 30.12.1997, ze dne 4.1.1999 a ze dne 27.12.2000, uvedl, že šetřením v Moravském zemském archivu bylo zjištěno, že smlouvy o převodu hmotného majetku nebyly

schváleny Zastupitelstvem městyse Luka nad Jihlavou (v žádném z usnesení zastupitelstva nebyly takové dohody zmíněny). Z toho žalovaný dovodil, že k žádnému převodu hmotného majetku nedošlo, dohody jsou neplatné a majetek je ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení. Tento závěr potvrdil jako správný i zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu v této věci ze dne 17.5.2023, č.j. 10 As 350/2022-56, v němž Nejvyšší správní soud dovodil absolutní neplatnost dohod o převodu hmotného majetku uzavřených mezi obcí a Svazem za situace, kdy nedošlo k jejich schválení zastupitelstvy obcí: „První dohoda byla uzavřena dne 30. 12. 1997, druhá 4. 1. 1999 a třetí 27. 12. 2000. Platnost prvních dvou dohod je tedy třeba posoudit podle zákona č. 367/1990 Sb., o obcích (staré obecní zřízení), třetí dohodu je třeba posoudit podle zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (nové obecní zřízení), který nabyl účinnosti dnem voleb do zastupitelstev krajů v roce 2000 – tedy dnem 12. 11. 2000 (§ 155 nového obecního zřízení). Z hlediska soukromoprávního je pak na všechny tři případy třeba použít zákon č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, tj. starý občanský zákoník. K otázce právních úkonů obcí se Nejvyšší soud i Ústavní soud opakovaně vyjadřovaly. Oprávnění rozhodovat o právních úkonech obce, tj. o tom, zda a případně jaký právní úkon obec učiní, je ze zákona beze zbytku rozděleno mezi obecní radu a obecní zastupitelstvo. Žádný z těchto orgánů však nemůže vystupovat jménem obce navenek. Toto oprávnění přísluší výlučně starostovi. Starosta obce však nemůže vytvářet sám vůli obce; může pouze tuto vůli navenek sdělovat a projevovat. Rozhodnutí obecního zastupitelstva nebo obecní rady je třeba v daných souvislostech považovat za zákonem stanovenou podmínku právního úkonu. Stěžejní pravomoc rozhodovat ve věcech samosprávy obce je zákonem svěřena zastupitelstvu obce. Právě zastupitelstvo musí postupovat zákonem předepsaným způsobem, aby mohlo vytvořit vůli, kterou navenek projeví starosta obce, aby byly splněny podmínky pro řádný projev vůle obce (takto rozsudek NS ze dne 24. 3. 2015, sp. zn. 25 Cdo 1329/2014, včetně citace starší civilní i ústavní judikatury). NSS nejprve posoudil platnost prvních dvou dohod o převodu hmotného majetku – tedy ve světle starého obecního zřízení a starého občanského zákoníku. Podle § 20a odst. 1 starého obecního zřízení platilo, že obce mohou vytvářet dobrovolné svazky obcí. Podle odst. 3 téhož ustanovení platilo, že obec může na svazek převést svůj majetek včetně finančních prostředků jen v rozsahu, který slouží k vykonávání činností, které na svazek přenesla. V těchto ustanoveních však zákon neřikal nic o způsobu, jakým měl být převod majetku proveden. Je tedy třeba vyjít z obecných ustanovení o převodu majetku ve starém obecním zřízení. Podle § 36a odst. 1 písm. a) starého obecního zřízení rozhodovalo zastupitelstvo o nabytí a převodu věcí. Z popsané právní úpravy je tedy zřejmé, že převod věcí musel být podle starého obecního zřízení schválen zastupitelstvem, jinak byl převod absolutně neplatný pro rozpor se zákonem podle § 39 starého občanského zákoníku (shodně např. rozsudek NS ze dne 23. 1. 2007, sp. zn. 30 Cdo 1571/2006 i s citací starší judikatury, včetně nálezů Ústavního soudu). Shodný závěr platí i pro třetí dohodu, jejíž platnost se posuzuje podle nového obecního zřízení. I nové obecní zřízení v době uzavření třetí dohody, tedy v původním znění do 30. 12. 2001, neřikalo nic o způsobu, jakým měl být převod majetku do svazku proveden. Zákon obecně svěřoval rozhodování o převodu nemovitých věcí zastupitelstvu (§ 85 písm. a) nového obecního zřízení). I za této úpravy tedy musel být převod vodohospodářského majetku pod sankcí absolutní neplatnosti schválen zastupitelstvem (k tomu srov. i § 103 odst. 1 nového obecního zřízení ve znění do 31. 12. 2002, podle kterého úkony, které vyžadují schválení zastupitelstva obce, popřípadě rady obce, může starosta provést jen po jejich předchozím schválení, jinak jsou tyto právní úkony od počátku neplatné; v tomtéž duchu např. rozsudek NS ze dne 1. 7. 2015, sp. zn. 30 Cdo 999/2015, č. 38/2016 Sb. rozh. civ., bod 16). V úvahu navíc nepřichází ani řádné či mimořádné vydržení vlastnického práva k vodohospodářskému majetku ze strany svazku. Svazek totiž nemohl vodohospodářský majetek vydržet ani mimořádným vydržením podle § 1095 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (nový občanský zákoník). K mimořádnému vydržení sice stačí, pokud držitel není v nepoctivém úmyslu (blíže např. rozsudek NS ze dne 19. 4. 2022, sp. zn. 22 Cdo 3387/2021). Navíc podle § 3066 nového občanského zákoníku se do doby mimořádného vydržení započte i doba, po kterou měl držitel, popřípadě jeho právní předchůdce, věc nepřetržitě v držbě přede dnem nabytí účinnosti nového občanského zákoníku. V potaz je však třeba vzít zákon č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, který v § 38 odst. 1 ve spojení s odst. 2 s účinností od 1. 1. 2001 vyloučil možnost svazků obcí vlastnit majetek vložený do nich jednotlivými členskými obcemi. Zákon jednoznačně stanovil, že takový majetek zůstává ve vlastnictví obcí (ohledně toho srov. i čl. 8.4 stanov svazku, který v návaznosti na přijetí zákona č. 250/2000 Sb. rozlišuje právě mezi majetkem do 31. 12. 2000 a po tomto datu).

Vzhledem k tomu, že zákon od 1. 1. 2001 vyloučil možnost svazku vlastnit majetek nabytý od obcí, nemohl jej svazek po roce 2001 v žádném případě vydržet. Na věci navíc nemohl nic změnit ani argument žalobkyně, že stěžovatel se dovolává neplatnosti dohod, ačkoli tuto neplatnost sám způsobil. Je totiž třeba rozlišovat mezi absolutní neplatností právního jednání a neplatností relativní. U neplatnosti relativní skutečně podle § 579 nového občanského zákoníku (podobně podle § 40a věty druhé starého občanského zákoníku) platí, že způsobil-li někdo neplatnost právního jednání, nemá právo namítnout neplatnost. Toto pravidlo však neplatí pro neplatnost absolutní. Absolutní neplatnost totiž působí ze zákona a soud k ní přiblíží i bez návrhu. **Proto skutečnost, zda některý z účastníků absolutní neplatnost způsobil, nemá vliv na závěr o neplatnosti právního jednání** (rozsudek NS ze dne 19. 12. 2019, sp. zn. 25 Cdo 909/2019, pro starou úpravu již usnesení NS ze dne 20. 12. 2001, sp. zn. 26 Cdo 1668/2000). NSS se pro nadbytečnost již nezabýval neplatností dohod z důvodu nezveřejnění záměru. Na závěru o neplatnosti dohod by posouzení této dílčí námitky nemohlo nic změnit.“ (zvýrazněno zdejší soudem).

40. Pokud jde tedy o tuto část provozovaného vodohospodářského majetku, jejím vlastníkem je a byla po celou dobu členství ve Svazu osoba zúčastněná na řízení, a to z důvodu absolutní neplatnosti převodu tohoto majetku do vlastnictví Svazu. Závěry správních orgánů obou stupňů jsou tedy věcně správné.
41. Nejvyšší správní soud dále ve svém zrušujícím rozsudku zdejší soud zavázal, aby opětovně posoudil otázku vlastnického práva k majetku vybudovanému na základě investorských smluv, neboť závěry předchozího rozsudku zdejšího soudu k této kategorii majetku shledal nepřezkoumatelnými (zdejší soud k této otázce plně převzal závěry rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23.6.2021, č.j. 31 A 120/2019-404, který však byl jako nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 25.4.2023, č.j. 8 As 224/2021-182). Ve vztahu k posouzení této otázky je třeba jako podstatné uvést, že ve zrušujícím rozsudku Nejvyšší správní soud zdůraznil, že § 38 zákona č. 250/2000 Sb. s účinností od 1.1.2001 vyloučil možnost svazků obcí vlastnit majetek vložený do nich jednotlivými členskými obcemi.
42. Žalovaný ve svém rozhodnutí, pokud jde o majetek pořízený na základě dohod o převodu investorství, uvedl, že je třeba na něj pohlížet jako na majetek vložený do Svazu v době od 1.1.2001, tedy jako na majetek, k němuž svědčilo osobě zúčastněné na řízení vlastnické právo. To podle žalovaného plyne jak z formulace v těchto dohodách, že „SVAK Jihlavsko zajistí kompletní realizaci předmětné stavby a po jejím dokončení ji zařadí do majetku Městyse Luka nad Jihlavou vloženého ve Svak Jihlavsko“, tak již ze zrušeného usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13.12.2017, č.j. 72 Co 153/2017-650, které bylo podle žalovaného zrušeno pro nepříslušnost soudu, nikoli z věcných důvodů.
43. Podle čl. 9.7 Stanov svazek **zajišťuje a sdružuje finanční prostředky pro obnovu a rozvoj vodovodů, kanalizací a ČOV obcí, které jsou jeho členy**. Zdrojem těchto prostředků jsou zejména: členské příspěvky sdružených obcí, nájemné dle smlouvy s provozovatelem vodovodů a kanalizací, státní a jiné dotace, dotace a dary právnických a fyzických osob, úroky z vkladů na účtech svazku, nájemné a ostatní výnosy z hospodaření s majetkem svazku a majetkem obcí, ke kterému obce převedly právo hospodaření, případné další příjmy.
44. Podle čl. 9.8 Stanov je použití finančních prostředků stanoveno rozpočtem svazku, schváleným na příslušný rok valnou hromadou. V rozpočtu je zahrnuto použití finančních prostředků na investiční výstavbu, obnovu a rozvoj vodovodů a kanalizací, nezbytné provozní náklady svazku, mzdy zaměstnanců a odměny funkcionářů svazku.
45. Podle čl. 9.9 Stanov požadavky na poskytnutí finančních prostředků na obnovu a rozvoj a investiční výstavbu vodovodního a kanalizačního zařízení předkládají obce a smluvní provozovatel do 30.10.

pro rok následující. Finanční prostředky, které svazek získá, se po odečtení nezbytných provozních nákladů svazku, zpravidla rozdělí na obnovu a rozvoj vodárenských a kanalizačních zařízení v jednotlivých obcích svazku, v poměru výše hodnoty jejich infrastrukturního majetku ve svazku. Rozdělení a použití finančních prostředků schvaluje valná hromada.

46. Podle čl. 9.10 Stanov může svazek vytvářet fondy. O výši přidělů do těchto fondů rozhoduje valná hromada. O použití fondů rozhoduje předsednictvo.
47. Podle čl. 10.3 Stanov se obce přistoupením k zakladatelské smlouvě a stanovám svazku zavazují, že na dobu svého členství bezplatně vloží svá vodárenská a kanalizační zařízení, která jsou v odpovídajícím technickém stavu a mají úplnou technickou a správní dokumentaci, do hospodaření Svazu.
48. Podle čl. 10.4 Stanov **se vložený majetek stává vloženým podílem obce ve svazku.** Tento oceněný podíl je finančním vyjádřením hodnoty majetku. Součástí podílu obce ve svazku se stává také původní majetek příslušející obci dle privatizačního projektu s.p. JmVaK Brno.
49. Podle čl. 10.5 Stanov výše majetkových podílů obcí, včetně majetku vloženého do hospodaření, bude každoročně upřesňována podle skutečnosti k 1.1. daného kalendářního roku. Tyto podíly budou rozhodné pro všechny propočty a rozhodování v daném kalendářním roce.
50. Podle čl. 10.9 Stanov v případě, že **obec za doby členství ve svazku nabude majetková práva (vlastnická i spoluvlastnická) k dalšímu majetku**, jež je dle svého určení vodárenským nebo kanalizačním zařízením, nebo k tomuto účelu slouží, je povinna tento majetek, který bude v odpovídajícím technickém stavu a s příslušnou technickou a dokladovou dokumentací, **vložit bez zbytečného odkladu do hospodaření svazku a tento je povinen jej přijmout. O hodnotu vloženého majetku se zvýší majetkový podíl obce ve svazku. Výše podílu upraví vždy k 1.1. následujícího roku.**
51. Podle čl. 10.11 Stanov mohou být členským obcím svazkem poskytovány dotace na investiční akce, které svým určením budou sloužit pro vodárenské nebo kanalizační zařízení **a které jako majetek bude po dokončení vloženo do svazku. Dotace se poskytují dle plánu investic schváleného valnou hromadou svazku pro daný kalendářní rok.** Obci budou tyto finanční prostředky poskytnuty po předložení písemné žádosti. V případě, že obec použije dotaci mimo určený předmět, je povinna takto neoprávněně použité prostředky neprodleně vrátit svazku, včetně úroku za dobu jejich neoprávněného držení. Výši úroku stanoví předsednictvo. Za účelem zjištění oprávněnosti použití těchto prostředků, má svazek právo kontroly všech účetních dokladů vykazujících toto použití a obec je nesmí zdržovat.
52. Podle čl. 11.1 Stanov svazek hospodář s vyrovnaným účtem, kdy jsou veškeré získané finanční prostředky po odpočtu nezbytných nákladů na provoz svazku, použity na investiční výstavbu, obnovu a rozvoj vodovodů a kanalizací v členských obcích. Svazek nevytváří zisk.
53. Pokud jde o dohody o převodu investorství uzavřené osobou zúčastněnou na řízení (resp. jejím starostou) po 1.1.2001, tak z nich nelze dovozovat vůli smluvních stran převést touto smlouvou vlastnické právo. Podle zdejšího soudu je předmět těchto dohod (viz bod 33 tohoto rozsudku) formulován zcela jednoznačně jako převod investorství, které znamená, že Svaz na základě této dohody pro členskou obec (tu městys) zajistí a realizuje konkrétní stavbu, která pak bude vložena do jejího majetkového podílu ve Svazu a bude zařazena pro účely evidence do majetku vloženého do Svazu (čl. 8.1, čl. 10.4 a čl. 10.9 Stanov). Převod majetkového práva obce (převod vlastnictví)

takovou smlouvou na Svaz by byl nadto v rozporu právě s § 38 zákona č. 250/2000 Sb. Nabývacím titulem Svazu k vlastnictví budovaných nemovitostí tak tyto dohody být nemohou.

54. Žalobce předmětný majetek označuje za vybudovaný vlastní činností Svazu a z toho dovozuje vlastnictví Svazu. Tento závěr je však v přímém rozporu s obsahem dohod o převodu investorství, jak byl výše shrnut, neboť z dohod jasně plyne jasný projev vůle smluvních stran, že jde o kategorii majetku, který bude *vložen* do Svazu a *zařazen do majetku Městysu Luka nad Jihlavou vloženého do Svazu*. Jen z té skutečnosti, že Svaz vystupoval v postavení stavebníka na základě dohod o převodu investorství v žádném případě nelze dovodit originární nabytí vlastnického práva Svazem k realizované stavbě. Stavebníkem se stal Svaz na základě dohod o převodu investorství uzavřených s osobou zúčastněnou na řízení. Na základě takového smluvního ujednání nemohl Svaz ani na základě obsahu dohod o převodu investorství nabýt dobrou víru v přesvědčení, že se vlastníkem stane. Titul k nabytí vlastnického práva k majetku *zařazeného do majetku Městysu Luka nad Jihlavou vloženého do Svazu*, pak nelze odvozovat ani ze Stanov. Ze samotného pojmu „vložení“ do Svazu nelze ještě žádné závěry ohledně vlastnického práva dovozovat, neboť do Svazu byl vkládán veškerý majetek obcí, s nímž Svaz hospodařil, a tento majetek mj. generoval finanční zdroje hospodaření, viz body 69 až 71 rozsudku zdejšího soudu ze dne 23.3.2023, č.j. 62 A 154/2020-177). Pokud jde o další majetek, Stanovy výslovně hovoří o *hospodaření*, a to *s vodohospodářským majetkem, ke kterému (Svaz) nabyt vlastnické právo do 31.12.2000*, a s majetkem, který *získal* svou vlastní činností po 31.12.2000. K tomu zdejší soud poznamenává, že ani ve vztahu k tomuto majetku nelze ještě činit jednoznačné závěry ohledně jeho vlastnictví, a to jen na základě pojmu *získal*.
55. Argument žalobce, že Svaz snad nabyt vlastnické právo na základě postavení stavebníka ve smyslu stavebně právních předpisů, rovněž není správný. Zdejší soud zdůrazňuje, že status stavebníka ve smyslu zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), není vázán na vlastnické právo ke stavbě; osoba stavebníka se nemusí shodovat (a mnohdy ani neshoduje) s vlastníkem stavby. Definici stavebníka lze ve smyslu § 2 odst. 2 písm. c) stavebního zákona rozdělit do čtyř kategorií: 1. osoba, která pro sebe žádá vydání stavebního povolení nebo ohlašuje provedení stavby, terénní úpravy nebo zařízení, 2. její právní nástupce, 3. osoba, která stavbu, terénní úpravu nebo zařízení provádí (pokud nejde o stavebního podnikatele realizujícího stavbu v rámci své podnikatelské činnosti), 4. stavebníkem se rozumí též investor a objednatel stavby. Pro účely stavebního zákona je podstatné, že k nabytí statusu stavebníka dochází naplněním znaků vyplývajících ze stavebního zákona (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.1.2016, č.j. 6 As 196/2015-33), a to bez ohledu na vlastnické právo ke stavbě. Otázka vlastnictví ke stavbě se projevuje ve vymezení konkrétních účastníků stavebního řízení (podle § 109 odst. 1 stavebního zákona je účastníkem stavebního řízení ve smyslu písm. a/ stavebník a písm. b/ vlastník stavby, na níž má být provedena změna či úpravy). V případech, kdy se osoba stavebníka neshoduje s vlastníkem stavby, je následně povinností stavebníka ve smyslu § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona doložit k žádosti o stavební povolení doklady prokazující jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření anebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě. K této povinnosti Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 27.1.2016, č.j. 6 As 196/2015-33, dodává: „*Zákon zde preventivně brání vzniku soukromoprávních sporů, stavební úřad by proto neměl povolit záměr, který postrádá soukromoprávní zajištění. Tento přesah veřejného práva do práva soukromého se však podle Nejvyššího správního soudu omezuje jen na fázi samotného povolení stavby. Po jejím skončení již stavební úřad uvedenou podmínku znovu nezkontroluje, nýbrž se zaměřuje na hájení veřejných zájmů a zákonných požadavků souvisejících s realizací stavby. Kdokoliv, kdo stavbu pro sebe buduje, se stává ze zákona stavebníkem na základě třetí, resp. čtvrté části definice, a tudíž jsou pro něj závazné nejen požadavky, jež na stavebníka klade stavební zákon, nýbrž i podmínky vydaného stavebního povolení, příp. jiného aktu zakládajícího veřejné subjektivní právo stavby na daném místě.*“. Z postavení stavebníka nelze ve světle žádného ustanovení stavebního zákona dovozovat vlastnické právo ke stavbě, proto ani v tomto nelze dát žalobci za pravdu.

56. Zdejší soud zdůrazňuje, že vlastnictví k tomuto vodohospodářskému majetku (resp. otázku titulu, od něhož je vlastnické právo odvozováno) **je nutno vykládat jednak v souladu s vůlí smluvních stran, se zohledněním právní úpravy obsažené v § 38 zákona č. 250/2000 Sb., z níž jednoznačně plyne, s jakým majetkem Svaz pouze hospodaří, a se zohledněním textu Stanov.** S vložením do Svazu pak mohou být spojeny jen ty důsledky výslovně předvídané Stanovami (zaevidování, započítání na podíl obce a tomu odpovídají úprava jeho výše, hospodaření s tímto majetkem atd.), nejsou-li v rozporu se zákonem. Stejně tak z pojmů „hospodaření“ s majetkem a „získal“ majetek ještě nelze bez dalšího dovozovat vlastnické právo.
57. Pokud však jde o smlouvu o převodu investorství ze dne 24.6.2014 (investiční akce č. 265, ul. Za Humny), akcentovanou žalobcem a osobou zúčastněnou na řízení ve svých vyjádřeních po zrušení původního rozsudku v této věci kasačním soudem, je zjevné již z jejího obsahu (bod 34 tohoto rozsudku), že obsah této smlouvy správní orgány ani necitovaly a ani v nejhrubších rysech nehodnotily, byť se liší od ostatních smluv o převodu investorství. Závěry správních orgánů ohledně smluv o převodu investorství se proto, pokud jde o tuto smlouvu, neopírají o dostatek důvodů, což má za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného. Zdejší soud nemůže být s ohledem na zásadu subsidiarity soudního přezkumu první instancí, která se k takto vybudovanému majetku vyjádří.
58. Pokud jde o část provozovaného vodohospodářského majetku vybudovaného na základě smluv o převodu investorství, tak kromě smlouvy o převodu investorství ze dne 24.6.2014 (investiční akce č. 265, ul. Za Humny), kterou budou správní orgány znovu posuzovat ve světle výše uvedených východisek, jsou jejich závěry ohledně vlastnictví tohoto majetku věcně správné. Jinou otázkou je otázka finančního vypořádání ve vztahu k tomuto majetku při ukončení členství obce ve Svazu (ta je však otázkou dohody Svazu a osoby zúčastněné na řízení, případně sporu o podobě takové dohody, a s nyní posuzovanou věcí tato otázka nijak nesouvisí). Stejně tak je nepřipadný odkaz žalobce na rozsudek zdejšího soudu ze dne 19.11.2020, č.j. 62 A 152/2018-102, který se týkal vypořádání majetkového podílu ve smyslu stanov Svazku obcí pro hospodaření s odpady – Bystřice pod Hostýnem, z něhož plyne pouze (ve vztahu k tamní věci), že ne všechen majetek, se kterým tento svazek obcí hospodaří, je majetkem obcí.
59. Proto bylo správné, pokud se žalovaný dále zabýval otázkou existence smluvního vztahu mezi žalobcem a osobou zúčastněnou na řízení coby podmínky provozování předmětného majetku ve smyslu § 6 odst. 2 písm. b) zákona č. 274/2001 Sb. (viz rovněž bod 25 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7.5.2020, č.j. 7 As 404/2019-66). Rovněž v obdobné věci Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18.3.2021, č.j. 1 As 330/2020-80, uvedl, že „... v nyní projednávané věci si správní orgány nejasnily, zda, v důsledku kterého jednání a kdy mělo dojít k zániku práv a povinností z provozní smlouvy. Trvání provozní smlouvy, resp. důvody jejího zániku a otázka přechodu práv a povinností z této smlouvy ze Svazku na stěžovatelku je přitom esenciální předběžnou otázkou ve smyslu § 57 správního řádu, předurčující rozhodnutí žalovaného.... Žalovaný v rozhodnutí uvádí, že stěžovatelka vypověděla smlouvu a odstoupila od ní, přičemž neuvádí, zda se jednalo o platné právní jednání (úkony), a kterým z těchto dvou jednání vlastně smluvní vztah (z provozní smlouvy) zanikl.“ Shodná situace nastala i v nyní posuzované věci.
60. Správní orgány vyšly z toho, že osoba zúčastněná na řízení po vystoupení ze Svazu platně odstoupila od provozní smlouvy (v níž byl pronajímatelem Svaz deklarovaný jako vlastník vodohospodářského majetku) z důvodu neplacení nájemného žalobcem (žalobce nezpochybňuje, že nadále platil nájemné Svazu a nikoli osobě zúčastněné na řízení). Tento závěr opřely o následující skutkové důvody: osoba zúčastněná na řízení od provozní smlouvy odstoupila z důvodu neplacení nájemného žalobcem, což plyne z dopisu ze dne 13.3.2017, kterým osoba zúčastněná na řízení vyzvala žalobce k zaplacení dlužného nájemného dle provozní smlouvy. Vzhledem k tomu, že

žalobce na dopis nijak nereagoval a dluh nezaplatil, vypověděla osoba zúčastněná na řízení provozní smlouvu dopisem ze dne 9.5.2017 a z právní opatrnosti také odstoupila od provozní smlouvy z důvodu uvedeného v čl. 20 bodu 20.3 provozní smlouvy, tj. z důvodu neplacení nájemného. Žalovaný rovněž odkázal na judikaturu civilních soudů, která se týká toho, komu byl žalobce po změně pronajímatele povinen platit dohodnuté nájemné s tím, že platby nájemného měl směřovat na účet nového pronajímatele, nikoli na účet jeho právního předchůdce (viz rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 19.6. 2006, sp. zn. 25 Cdo 1526/2001, a dne 25.9.2018, sp. zn. 26 Cdo 4497/2017) (srov. též bod 30 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28.5.2021, č.j. 5 as 23/2020).

61. V provozní smlouvě je v čl. 20.3 upraveno, že každá ze smluvních stran může od smlouvy odstoupit, pokud by druhá strana zvláště hrubým způsobem porušovala ustanovení této smlouvy (nájemné je upraveno v části 3 smlouvy) a své jednání by přes písemné vyzvání nezměnila. Za závažné porušení povinnosti, vyplývající z této smlouvy se považuje vždy zejména...prodlení s úhradou nájemného podle čl. 3 smlouvy o více jak tři měsíce.
62. Podle § 2232 občanského zákoníku porušuje-li strana zvláště závažným způsobem své povinnosti, a tím působí značnou újmu druhé straně, má dotčená strana právo vypovědět nájem bez výpovědní doby.
63. Podle § 679 odst. 3 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, může pronajímatel kdykoli odstoupit od smlouvy, užívá-li nájemce přes písemnou výstrahu pronajatou věc nebo trpí-li užívání věci takovým způsobem, že pronajímateli vzniká škoda, nebo že mu hrozí značná škoda. Nejde-li o byt nebo nebytový prostor, může pronajímatel také odstoupit od smlouvy, jestliže nájemce, ač upomenut, nezaplatil splatné nájemné ani do splatnosti dalšího nájemného, a je-li tato doba kratší než tři měsíce, do tří měsíců, nebo jestliže s ohledem na pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu je třeba pronajatou věc vyklidit.
64. Podle § 3074 odst. 1 občanského zákoníku se nájem řídí tímto zákonem ode dne nabytí jeho účinnosti, i když ke vzniku nájmu došlo před tímto dnem; vznik nájmu, jakož i práva a povinnosti vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se však posuzují podle dosavadních právních předpisů. To neplatí pro nájem movité věci ani pro pacht.
65. Zdejší soud poznamenává, že občanský zákoník účinný od 1.1.2014 již v oblasti nájmu neupravuje jednání označené jako „odstoupení“, nýbrž „výpověď“; z opatrnosti osoba zúčastněná na řízení zjevně využila oba instrumenty. Posouzením relevantní právní úpravy dopadající na předmětný úkon ani jeho platností a účinky se však správní orgány nezabývaly (ač žalobce v tomto směru určité argumenty v doplnění odvolání vznesl).
66. V odvolání žalobce k této otázce kromě dalšího namítal, že odstoupení od smlouvy nebylo učiněno platně ve smyslu zákona o obcích (neplatnost tohoto úkonu způsobila skutečnost, že byl učiněn pouze starostou a nebyl schválen radou městyse). Osoba zúčastněná na řízení toto tvrzení označuje za nepravdivé a odkazuje na příslušná usnesení zastupitelstva a rady městyse.
67. Žalovaný se ve světle odvolací námitky úkony osoby zúčastněné na řízení z hlediska jejich platnosti nezabýval, nýbrž uvedl, že bez ohledu na nesouhlas žalobce s odstoupením od smlouvy (str. 9 napadeného rozhodnutí) provozní smlouva byla uzavřena mezi Svazem a žalobcem a její platnost byla dle článku 20.1 stanovena do 31.12.2020. Žalobce tento závěr vyvrací tím, že dodatkem k provozní smlouvě č. 9 ze dne 25.9.2019 (uzavřeným se Svazem) byla provozní smlouva prodloužena „o dalších minimálně 5 let“.

68. Pokud správní orgány vyšly z toho, že osoba zúčastněná na řízení jako vlastník předmětné infrastruktury nemá se žalobcem uzavřenou platnou smlouvu o provozování předmětného majetku ve smyslu § 6 odst. 2 písm. b) zákona č. 274/2001 Sb., i tu se jedná o závěr nedostatečně zdůvodněný. Žalovaný se otázkou platnosti ukončení provozní smlouvy nezabýval a poprvé uvedl v napadeném rozhodnutí nový důvod, pro který učinil výše uvedený závěr. Nedal však možnost účastníkům řízení se k tomuto hodnocení vůbec vyjádřit. Platí, že nejen za situace, kdy správní orgán druhého stupně změnil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, nýbrž i tehdy, pokud podle § 90 odst. 5 téhož zákona odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zamítne a toto rozhodnutí potvrdí, je oprávněn provést určité dílčí korekce odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jestliže jinak dojde k závěru, že odůvodnění odvoláním napadeného rozhodnutí není v rozporu s právními předpisy a je správné (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.3.2013, č.j. 4 As 10/2012-48). V nyní posuzované věci však žalovaný postavil své rozhodnutí na zcela novém důvodu, který žalobce zpochybňuje a stejně tak osoba zúčastněná na řízení trvá na tom, že její odstoupení od provozní smlouvy bylo učiněno platně. Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že zrušení rozhodnutí a vrácení věci odvolacím orgánem zpět na první stupeň je až krajní možností, jak řešit vady rozhodnutí prvního stupně zjištěné v odvolacím řízení, a odvolací orgán je oprávněn provést v odvolacím řízení potřebné důkazy a doplnit další nezbytné podklady, musí s nimi ovšem seznámit účastníky řízení a umožnit jim se k nim vyjádřit. Stejně tak je odvolací orgán oprávněn zaujmout jiný právní názor a posoudit zjištěný skutkový stav po právní stránce odlišně než správní orgán prvního stupně. I zde ovšem musí účastníky řízení na možný odlišný právní náhled na věc předem upozornit a dát jim možnost se k němu vyjádřit, pokud by pro ně nové právní posouzení mohlo být s ohledem na dosavadní průběh řízení překvapivé (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10.12.2018, č.j. 6 As 286/2018-34, č. 3837/2019 Sb. NSS). Žalovaný tak neučinil, a tím zatížil řízení závažnou vadou, která mohla mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí.
69. Zdejšímu soudu nepřísluší v takovém rozsahu nahrazovat postup žalovaného, provádět dokazování a doplňovat úvahy žalovaného, pokud jde o posouzení, jakým úkonem došlo k ukončení smluvního vztahu z provozní smlouvy, otázky jeho platnosti, a případně otázky, zda došlo k platnému prodloužení provozní smlouvy či nikoli. Nahradil by i v této části v podstatném rozsahu rozhodovací činnost správních orgánů.
70. Konečně, Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku v této věci rovněž uvedl, že zdejší soud sice nevypořádal osobou zúčastněnou na řízení vznesenou otázku protokolárního předání předmětného majetku, nicméně „NSS již v obou výše cit. rozsudcích 6 As 269/2021 i 8 As 224/2021, které s touto věcí úzce souvisí, dospěl k závěru, že na zákonnost rozhodnutí žalovaného ani krajského soudu nemůže mít žádný vliv skutečnost, že svažek sporný majetek předal obci (na základě předávacího protokolu, kterým reagoval na pravomocné rozhodnutí žalovaného). Krajský soud totiž vychází ze skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). K vrácení sporného majetku došlo až po vydání rozhodnutí, a to právě jako reakce na toto rozhodnutí. Je pravda, že krajský soud na stěžovatelovy argumenty o vrácení věci nereagoval. S ohledem na právě uvedené však toto pochybení soudu nemůže mít žádný vliv na zákonnost rozsudku.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu v této věci ze dne 17.5.2023, č.j. 10 As 350/2022-56). Zdejší soud přesto považuje za vhodné nad rámec věci poznamenat (neboť je mu z úřední činnosti známo, že tato otázka je opakovaně ve sporech o vypořádání členství ve Svazu vznášena), že s ohledem na povahu vodovodního a kanalizačního potrubí coby věci nemovité (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.5.2022, č.j. 3 Afs 302/2020-54) nelze jen na základě jeho protokolárního předání učiněného s výslovnou výhradou „že tímto protokolem žalobce nepřevádí vlastnické právo k majetku“ dovozovat právní následky takového jednání ve smyslu převodu vlastnického práva k nemovitosti (srov. § 545, § 546 ve spojení s § 1105 občanského zákoníku). Zásadní skutečností však je, že k protokolárnímu předání majetku došlo až po vydání

prvostupňového rozhodnutí krajského úřadu a správní orgány z této skutečnosti vůbec nevycházely; argumentace osoby zúčastněné na řízení se tak míjí s nosnými důvody napadeného rozhodnutí.

71. Pokud žalobce namítá, že se žalovaný nevypořádal s jeho argumenty ohledně usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13.12.2017, č.j. 72 Co 153/2017-650, tak krajský úřad uvedl, že na majetek pořízený podle dohod o převodu investorství je třeba pohlížet stejně jako na majetek vložený městysem do Svazu v době od 1.1.2001, tedy jako na majetek, k němuž svědčilo městysi vlastnické právo. Ve výše uvedené dohodě o převodu investorství je přímo uvedeno, že Svaz zajistí kompletní realizaci stavby a po jejím dokončení ji zařadí do majetku městyse vloženého ve Svazu. Krajský úřad zdůraznil, že se neopírá o názor, který vyslovil i Krajský soud v Brně v usnesení ze dne 13.12.2017, č.j. 72 Co 153/2017-650, ale pouze konstatuje, že jeho úsudek, který si utvořil sám, je shodný. Žalovaný k tomu uvedl, že se ztotožňuje s názorem krajského úřadu, že na majetek pořízený na základě dohod o převodu investorství je třeba pohlížet stejně jako na majetek vložený do Svazu v době od 1.1.2001, tedy jako na majetek, k němuž svědčilo městysi Luka nad Jihlavou vlastnické právo. Ve všech těchto dohodách, uzavřených mezi městysem Luka nad Jihlavou a Svazem, je v předmětu dohody přímo uvedeno, že „SVaK Jihlavsko zajistí kompletní realizaci předmětné stavby a po jejím dokončení ji zařadí do majetku městyse Luka nad Jihlavou vloženého ve SVaK Jihlavsko.“. Vlastnictví předmětného majetku ve prospěch městyse Luka nad Jihlavou svědčila i argumentace dnes již neplatného usnesení č.j. 72 Co 153/2017-650 ze dne 13.12.2017, které však bylo zrušeno pro nepříslušnost soudu nikoliv pro věcné důvody. S názorem vysloveným v uvedeném usnesení krajského soudu se shoduje i názor žalovaného (str. 6 napadeného rozhodnutí).
72. Podle zdejšího soudu právě uvedené úvahy správních orgánů, pokud jde o usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13.12.2017, č.j. 72 Co 153/2017-650, v reakci na argumenty žalobce obstojí. Ani zdejší soud nepotřebuje reagovat na výtky žalobce vůči obsahu usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13.12.2017, č.j. 72 Co 153/2017-650, neboť si o věci (pro účely posouzení splnění podmínek ve smyslu § 6 odst. 2 a 7 zákona č. 274/2001 Sb.) učinil vlastní úsudek, tím spíše se zabývat tím, zda citovaným usnesením zrušený rozsudek okresního soudu v civilním soudnictví byl správný (tu zdejší soud poznamenává, že vypořádání majetkového podílu obce ve Svazu představuje její nárok vycházející z právních vztahů založených na základě veřejného práva a vyplývající z veřejnoprávní smlouvy; o takovém nároku je příslušný rozhodnout správní orgán, nikoli soud v civilním řízení (§ 169 správního řádu, § 4 odst. 1 s.ř.s., srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19.4.2018, č.j. 10 As 213/2014-187, a ze dne 14.2.2018, č.j. 10 As 258/2017-176, č. 3725/2018 Sb. NSS, či usnesení zvláštního senátu ze dne 25.2.2016, č.j. Konf 10/2015-11, a ze dne 19.6.2018, č.j. Konf 9/2018-8).
73. Pokud jde o důkazní návrhy, tak žalobce odkazoval na listiny, které již jsou součástí správního spisu; jeho obsahem soud ve správním soudnictví nedokazuje, neboť je povinen z něj vycházet (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18.12.2018, č.j. 4 As 113/2018-39). Nadto je zřejmé, že jejich obsah není mezi účastníky řízení sporný. Pokud jde o návrhy na dokazování rozhodnutí soudů, tak ty jsou jednak zdejšímu soudu známy z jeho úřední činnosti a dále nejde o důkazní návrhy ke skutkovým otázkám. Proto zdejší soud tyto důkazy neprovedl. Pokud jde o listiny připojené k vyjádřením žalobce a osoby zúčastněné na řízení, které se týkají platnosti a prodloužení provozní smlouvy, ty se stanou součástí dokazování v dalším řízení před správními orgány.
74. Zdejšímu soudu tak nezbylo, než napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) a c) s.ř.s. zrušit pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů a pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení ve smyslu § 78 odst. 4 s.ř.s.

V dalším řízení je žalovaný dle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán shora uvedeným názorem zdejšího soudu. Osud prvostupňového rozhodnutí závisí na úvaze žalovaného v dalším řízení.

IV. Náklady řízení

75. O nákladech řízení před zdejším a kasačním soudem zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. ve spojení s § 110 odst. 3 s.ř.s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má podle § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.
76. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady ve výši 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek. Dále šlo o náklady právního zastoupení spočívající v odměně zástupce za pět úkonů právní služby po 3 100 Kč společně s pěti režijními paušály po 300 Kč – převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a repliky k vyjádření žalovaného, vyjádření ke kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení a vyjádření k výzvě zdejšího soudu po rozhodnutí kasačního soudu (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif). Celkem tedy náklady činí 23 570 Kč, včetně DPH, kterou je zástupce povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb. K zaplacení byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta. Pokud jde o další vyjádření žalobce k navazujícímu vyjádření žalovaného po vydání rozsudku kasačního soudu, tak podle zdejšího soudu se jeho obsah již jakkoli nemohl promítnout v posouzení věci (obsahuje v zásadě opakuující se argumenty) a není dán důvod náklady tohoto úkonu klást k tíži žalovaného.
77. Pokud jde o osobu zúčastněnou na řízení, tak ta nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jí náklady řízení vznikly. Soud ani neshledal žádný vážný důvod, pro který by měl osobě na řízení zúčastněné právo na náhradu jiných nákladů řízení přiznat (§ 60 odst. 5 s.ř.s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 21. září 2023

Petr Šebek v.r.
předseda senátu